

Arrest

nr. 214 877 van 9 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 augustus 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 september 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 7 februari 2018 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 3 augustus 2018 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen/wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 7/02/2018 werd ingediend door:

Naam: R.

Voornamen: M. A.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 14.10.1984

Geboorteplaats: T.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap, de genaamde R. P. (RR: ...) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80. Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de •familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: .. 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden de volgende documenten voorgelegd:

- Attest van de Pensioenfiche van de Belgische referentiepersoon dd 29/01/2018, (dat zij van 1/01/2017 tot december 2017 een overlevingspensioen als werknemer, een pensioenbonus overleving werknemer een vakantiegeld ontving, (dd 29/01/2018 van 1214,50€ tot 1233€)*

- Rekeninguittreksels van bij de ING waarop het pensioen werd op gestort, (voor de periode van 24/01/2018 tot 21/02/2018 van 1215,50€ tot 1251,07€)*

. Loonfiches van tewerkstelling bij Nespresso 11/2017 tot 04/2018 (herberekening) + het arbeidscontract dd. 16/10/2017 : _ _ _ _

- Arbeidscontracten van tewerkstelling bij Start People dd. 13/04/2018 en dd. 23/04/2018*

- Weekoverzichten loon bekomen van Unique interim*

Uit het administratief dossier blijkt de tewerkstelling bij Nespresso te zijn beëindigd op 20/03/2018, de tewerkstelling bij Start People op 27/04/2018 en de tewerkstelling bij Unique NV op 21/09/2017. De voorgelegde loonfiches en arbeidscontracten zijn dus achterhaald en kunnen niet in overweging worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Er blijkt sedert 10/07/2018 een nieuwe tewerkstelling bij Tempo-Team Professionals maar hiervan zijn er geen bewijzen voorgelegd. Het is aan betrokkene het dossier te actualiseren. De middelen die worden ontvangen van de Federale Pensioendienst, daarentegen, kunnen wel in overweging worden genomen, maar deze zijn ontoereikend.

Overeenkomstig art 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 ontoereikend zijn, een behoefteanalyse te worden gemaakt. Aangezien er in het administratief dossier niets is terug te vinden betreffende het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) kan er toch gesteld worden dat de armoederisicogrens voor twee volwassenen €1500 bedraagt, en het niet onredelijk is te stellen dat de beschikbare bestaansmiddelen van de Belg te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Voor dit koppel van twee volwassenen is 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel het minimum

dat mag worden verwacht alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de „zij”. Aangezien minstens één van deze «gaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf XzeTndeï voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be). (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet; Schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten, Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht

Aangezien de bestreden beslissing stelt dat de betrokkene niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te kunnen genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bestreden beslissing stelt dat referentiepersoon, de wettelijk geregistreerde partner van verzoeker, mevrouw R. P. van Belgische nationaliteit (NN.: ...) niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Hoewel het inderdaad klopt dat de referentiepersoon sedert 10.07.2018 een nieuwe tewerkstelling bij Tempo-team heeft, werd dit door verzoeker niet aan het dossier toegevoegd aangezien de termijn verstreken was (3 maanden) om de stukken neer te leggen.

Aangezien men op de hoogte was van deze tewerkstelling, had men deze nieuwe tewerkstelling wel in aanmerking kunnen nemen en had men kunnen vaststellen dat de referentiepersoon weldegelijk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die in aanmerking genomen dienden te worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Uw Raad wees er eveneens in haar beslissing dd. 02.02.2015 (arrest nr. 137.741 in de zaak R/V 106 728/IX) reeds op dat verwerende partij de verplichting heeft om in concreto te onderzoeken welke bestaansmiddelen de verzoekende partij en haar partner in hun specifieke omstandigheden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Het bedrag dat wordt bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is namelijk een referentiebedrag en geen minimumbedrag waaronder geen gezinshereniging mogelijk is¹.

¹ GH 26 september 2013, arrest 121/2013

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij en referentiepersoon, dan voorziet artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat de

gemachtigde alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling.

De gemachtigde is aldus in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en op een correcte feitenvinding te baseren. De beslissing tot weigering van verblijf is niet gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag. De materiële motiveringsplicht werd dan ook geschonden in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Ondanks het feit dat men zelf aangeeft dat ze op de hoogte waren van het feit dat de referentiepersoon tewerk is gesteld, heeft men hier geen rekening mee gehouden. Dat derhalve geenszins door verweerder werd rekening gehouden met de volledige inkomsten van de Belgische referentiepersoon. Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de art. 40bis en 40ter Vw. en van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht. Dat de bestreden beslissing met onvoldoende zorg werd genomen

Wanneer verwerende partij van mening is dat bepaalde stukken meer staving behoeven, dan is het zijn taak om bijkomende inlichtingen te vragen aan verzoekende partij.

De Belgische staat is onzorgvuldig tewerk gegaan gezien zij zich onvoldoende informeerde om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2.1. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De bestreden beslissing vormt een antwoord op de door verzoeker ingediende aanvraag gezinshereniging, ingediend in functie van zijn wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan, en verwijst naar artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker diende immers aan te tonen dat de referentiepersoon, zijn Belgische partner, beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. In de bestreden beslissing wordt er afdoende gemotiveerd waarom niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont ook aan de motieven van de bestreden beslissing te kennen, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

Verzoeker voert in zijn middel aan dat hij de stukken met betrekking tot de nieuwe tewerkstelling niet heeft voorgelegd aan de verwerende partij omdat de termijn van drie maanden om stukken neer te

leggen reeds verstreken was. Hij meent echter dat de verwerende partij op de hoogte was van de nieuwe tewerkstelling en hiermee rekening had moeten houden.

Verzoeker betwist niet dat de loonfiches en arbeidscontracten van de referentiepersoon ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing achterhaald zijn, nu is gebleken dat de referentiepersoon sedert 10 juli 2018 een nieuwe tewerkstelling heeft, maar hiervan geen loonfiches werden overgemaakt. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden als zou hij die bijkomende informatie niet hebben overgemaakt omdat de termijn van 3 maanden verstreken was, nu hij ervan op de hoogte diende te zijn dat de verwerende partij een beslissing dient te nemen binnen de 6 maanden nadat de bijlage 19ter werd afgeleverd. De bestreden beslissing werd genomen naar aanleiding van een aanvraag, ingediend door verzoeker. Er kan worden verwacht dat verzoeker alle nuttige elementen en bewijzen aanbrengt opdat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden opdat hem het gevraagde recht op verblijf wordt erkend. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt immers evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. Het komt wel degelijk toe aan de aanvrager om iedere gewijzigde situatie aan het bestuur mee te delen, daar de bestreden beslissing een antwoord vormt op een door verzoeker geformuleerde vraag. Bovendien kon de verwerende partij op basis van het Dolsis-document enkel vaststellen dat er sprake is van een einde van een tewerkstelling en een begin van een nieuwe tewerkstelling, maar de Dolsis geeft geen zicht op de bestaansmiddelen. Het kan dan ook niet kennelijk onredelijk overkomen om van de aanvrager te verwachten het bestuur in te lichten omtrent de wijziging aangaande de financiële situatie nu die juist de basis vormt voor de toekenning van een verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Verzoeker voert verder aan dat, indien geen toereikende bestaansmiddelen werden aangetoond, de verwerende partij diende over te gaan tot een onderzoek *in concreto* van de bestaansmiddelen die de verzoekende partij nodig heeft om niet ten laste te vallen van de openbare overheden.

Artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Gelet op het gestelde in artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet diende de gemachtigde dan ook over te gaan tot een behoefteanalyse. Van zodra het inkomen van de referentiepersoon lager ligt dan het in artikel 40ter van de vreemdelingenwet vermelde referentiebedrag, is de overheid verplicht om *“volgens artikel 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, [te] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”* (cf. Grondwettelijk Hof, 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2).

De bestreden beslissing motiveert op dit punt wat volgt:

“Overeenkomstig art 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 ontoereikend zijn, een behoefteanalyse te worden gemaakt. Aangezien er in het administratief dossier niets is terug te vinden betreffende het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) kan er toch gesteld worden dat de armoederisicogrens voor twee volwassenen €1500 bedraagt, en het niet onredelijk is te stellen dat de beschikbare bestaansmiddelen van de Belg te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Voor dit koppel van twee volwassenen is 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel het minimum dat mag worden verwacht alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan.”

Waar de verzoekende partij aangeeft dat de gemachtigde de mogelijkheid heeft om *“alle bescheiden en inlichtingen”* te doen overleggen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die de verzoekende

partij en haar partner nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van openbare overheden nuttig zijn, merkt de Raad op dat in artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet geen absolute verplichting kan worden gelezen dat de gemachtigde de bescheiden en inlichtingen doet overleggen. Wanneer de gemachtigde redelijkerwijze van oordeel is dat hij, op zicht van de door de aanvrager voorgelegde stukken reeds voldoende is geïnformeerd om zich met kennis van zaken een oordeel te vormen over de werkelijke behoeften van de referentiepersoon en zijn gezin, dan dient hij niet over te gaan tot het inwinnen van bijkomende bescheiden en inlichtingen bij de aanvrager. Uit het motief *“Aangezien er in het administratief dossier niets is terug te vinden betreffende het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) kan er toch gesteld worden dat de armoederisicogrens voor twee volwassenen €1500 bedraagt, en het niet onredelijk is te stellen dat de beschikbare bestaansmiddelen van de Belg te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen”*, blijkt niet dat er sprake was van een doelgericht onderzoek. Bij gebreke aan informatie heeft de verwerende partij zich ertoe beperkt de gezinslast voor twee volwassenen af te toetsen aan de armoederisicogrens van 1500 euro. In het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel kwam het de verwerende partij *in casu* toe om aan de verzoekende partij de nodige inlichtingen te vragen met het oog op het doorvoeren van een (volledige) behoefteanalyse. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin op te vragen.

Ook blijkt het motief, dat er geen gegevens werden bijgebracht met betrekking tot het bestedingspatroon, niet te steunen op een zorgvuldig onderzoek van het administratief dossier, nu uit de door verzoeker neergelegde stukken blijkt dat hij met zijn Belgische partner in het huis van haar vader woont en zij hiervoor geen huishuur of energiekosten hoeven te betalen. Het gegeven dat de referentiepersoon over huisvesting beschikt waarvoor zij geen huishuur of bijkomende kosten dient te betalen, is wel degelijk een belangrijk gegeven met betrekking tot het bestedingspatroon van de referentiepersoon. De bewering in de bestreden beslissing dat er in het administratief dossier *“niets is terug te vinden betreffende het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten)”* is in strijd met de stukken van het administratief dossier en schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.

In de nota met opmerkingen verdedigt de verwerende partij zich op het punt van de bestaansmiddelen – waar zij *in casu* overigens wordt bijgetreden – doch zwijgt zij omtrent de behoefteanalyse op grond van artikel 42, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Zij brengt dan ook geen gegevens aan die tot een andere zienswijze kunnen leiden.

De verzoekende partij toont een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel *iuncto* artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 augustus 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,
dhr. K. VERKIMPEN,

De griffier,

K. VERKIMPEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

C. VERHAERT